Discursul cancelarului Hitler

Germania cere retrocedarea Danzigului și a coloniilor. – Denunțarea acordului cu Polonia și a pactului naval cu Anglia. – Răspunsul dat președintelui Roosevelt

Berlin, 28 (Rador). — Agenția D. N. B. transmite următorul rezumat al discursului rostit de Fuehrerul cancelar în fața Reichstagului:

Președintele Uniunii americane de Nord mi-a adresat o telegramă al cărei cuprins vă este cunoscut. Deoarece, înainte ca eu să fi văzut acest document restul lumii avusese cunoștință de el prin radio și presă, și de vreme ce am aflat din nenumărate comentarii ale presei democratice că această telegramă constitue un document tactic foarte iscusit, menit a arunca asupra statelor cu guverne populare răspunderea pentru măsurile războinice ale plutocraților, am hotărît să fie convocat Reichstagul spre a vă da dv., reprezentanții aleși ai națiunii germane, putința de a afla cei dintâi răspunsul meu pentru ca să-l confirmați sau să-l respingeți.

In afară de aceasta, am socotit că este potrivit să rămân credincios procedeului ales de d. președinte Roosevelt și să dau, prin mijloacele ce-mi stau la îndemână, lumii întregi cunoștință despre răspunsul meu.

Vreau să mă folosesc de acest prilej și pentru a exprima sentimentul meu față de evenimenetle istorice formidabile din luna Martie a acestui an. Nu pot să-mi exprim mai bine cele mai adânci simțiminte decât în forma unei umile mulțumiri față de providența care m'a ales și mi-a asigurat reușita, mie, fost soldat necunoscut al războiului, să mă ridic până la treapta de Fuehrer al iubitului meu popor. Ea mi-a ajutat să găsesc căile pe care, fără vărsare de sânge, am desrobit poporul nostru din cea mai adâncă mizerie și l-am înălțat din nou. Ea mi-a îngăduit să îndeplinesc singurul scop al vieții mele: să ridic poporul meu german din înfrângerea sa și să-l desrobesc din cătușele celui mai rușinos diktat al tuturor vremurilor.

Eu n'am vrut decât să reconstruesc ceeace alții au zdrobit prin violență, n'am vrut decât să îndrept ceeace au stricat o răutate satanică sau o totală lipsă de rațiune omenească.

De aceea, nu am îndeplinit un act, care să atingă vreun drept străin, ci am restabilit numai dreptul călcat acum 20 ani. In cadrul marelui Reich german de azi nu se află nicio regiune care să nu-i fi aparținut din vremurile cele mai îndepărtate, care să nu fi fost legat de el sau să nu fi fost supus suveranității sale.

Cu mult înainte ca să fi fost descoperit continentul american și colonizat de albi, Reichul acesta a existat nu numai în întinderea sa actuală, ci cuprinzând și multe regiuni și provincii pierdute de atunci.

Când acum 21 ani a luat sfârșit războiul sângeros, s'a născut în milioane de inimi speranța arzătoare că o pace a rațiunii și a dreptății va asigura fericirea și va recompensa popoarele pustiite de îngrozitorul flagel al războiului. Am spus „va recompensa" căci toți acești oameni, oricare ar putea fi constatările istoricilor, nu erau nicidecum vinovați pentru înfricoșătoarele evenimente trecute.

Dacă și azi mai există în unele țări politicieni cari încă de pe atunci puteau fi socotiți ca răspunzători pentru cel mai sângeros masacru al tuturor vremurilor, trebue să spunem că marea massă a soldaților combatanți din toate țările și toate popoarele erau cel mult de compătimit, dar în niciun caz nu erau vinovați. Toți aceștia aveau dreptul la o pace a rațiunii și întemeiată pe dreptate. Toate aceste milioane de oameni au fost înșelați. Rezultatul tratatelor de pace a fost nimicitor și pentru învingători. Pentru prima dată s'a văzut atunci că oameni, cari nu se luptaseră în timpul războiului, hotărau politica. Soldații nu știau ce este ura, dar o știau acei vechi politicieni, cari puseseră cu grijă la adăpost de ororile războiului prețioasa lor viață și cari s'au năpustit atunci asupra omenirii într'un spirit de nesăbuită răzbunare, astfel încât răutatea și lipsa de rațiune au devenit părinții intelectuali ai diktatului din Versailles.

Aproape 15 milioane de oameni au fost violentați în dreptul lor de autodeterminare, nu de soldații victorioși, ci de politicieni nebuni, au fost desprinși în mod arbitrar din vechi comunități și constituiți în noui comunități de stat, fără a ține seama de sânge, de origine, de rațiune sau de condițiunile conviețuirii lor economice. Urmările au fost îngrozitoare. O ceată de ignoranți proști a distrus ordinea într'un spațiu în care aproape 140 de oameni pe kilometrul patrat își asigurau existența și în care ordinea se desăvârșise printr'o desvoltare istorică de aproape 2.000 ani.

Când această nouă ordine a lumii s'a dovedit apoi, prin urmările ei, a fi o adevărată catastrofă, dictatorii democrați americani și europeni ai păcii au fost atât de lași încât niciunul nu a vrut să-și ia răspunderea pentru cele întâmplate.

Poporul nostru s'a prăbușit atunci în faza cea mai întunecată a nenorocirii sale naționale. Dar Germania aceea nu era Germania național-socialistă, ci Germania democratică, acea Germanie care, la un moment dat, fusese destul de slabă, pentru a se încrede în făgăduielile unor oameni de stat democrați, auto-determinare a poporului nostru, încât nu le vom putea accepta niciodată.

Austria și Cehia

Fuehrerul cancelar invocă de pildă Austria, al cărei fiu este și amintește că nu a ascuns niciodată convingerea sa că cea mai înaltă și cea mai sfântă misiune a vieții sale este de a readuce această țară, care a aparținut mai bine de o mie de ani comunității germane, la patria mumă. Dacă nu așa fi făcut-o așa fi păcătuit împotriva chemării mele la care mă predestinase providența și așa fi fost un trădător față de comunitatea poporului german. Prin alipirea Austriei am șters pata cea mai rușinoasă a tratatului din Versailles și am restabilit dreptul de auto-determinare pentru șapte și jumătate milioane germani.

A doua pildă este Boemia și Moravia. Fuehrerul arată apoi cum, după emigrarea unor triburi germane din Boemia și Moravia, s'a strecurat printre cele patru milioane de germani rămași acolo un popor străin slav, care a fost încercuit apoi de populații germane într'o regiune în formă de potcoavă. Din punct de vedere economic, independența acestor regiuni nu se putea concepe decât în legătură cu poporul german și cu economia sa. Intr'o conviețuire milenară cultura poporului ceh a fost formată, în esență ei, prin influența germană. Capitala acestei regiuni a fost vremelnic „orașul german imperial" și posedă cea mai veche universitate germană. Numeroase domuri, primării și palate aristocratice și burgheze sunt mărturia influenței culturale germane. Vreme îndelungată respectarea caracterelor naționale reciproce a fost dela sine înțeleasă. Autorii tratatului dela Versailles pot revendica pentru ei meritul de a fi impus poporului ceh rolul unui satelit, care să poată fi folosit împotriva Germaniei. Astfel, se împiedeca orice consolidare a Europei centrale și se arunca o punte pentru trecerea agresivității bolșevice spre Europa.

Interesul de căpetenie al Germaniei era de a readuce pe cele aproape patru milioane de germani în patria lor milenară. Aceasta a dus la ridicarea unei serii de probleme a celorlalte minorități, pe care întemeetorii de state din Versailles le siliseră să intre în acea construcțiune de stat de diletanți. Nici în această chestiune nu lăsasem niciodată să planeze vreo nedumerire în privința părerii mele. Din momentul victoriei național-socialismului soluționarea acestei probleme nu mai era decât o chestiune de timp. Problema privea exclusiv naționalitățile interesate, iar Europa apuseană nu urmărea decât să creeze un stat bine înarmat, care să pătrundă ca un bastion în trupul Reichului. Cehoslovacia era destinată să servească ca punct de plecare pentru întreprinderi militare împotriva Reichului sau cel puțin ca bază pentru aviația dușmană. Această misiune a Cehoslovaciei a fost clar precizată de fostul ministru francez al aviației, Pierre Cot, care a arătat că, pornind din Cehoslovacia, cele mai însemnate centre industriale germane pot fi nimicite în câteva ceasuri. E dela sine înțeles că Germania a ținut, la rândul ei, să nimicească acest câmp de aviație primejdios. Hotărârea noastră nu a fost dictată de vreo ură împotriva poporului ceh. Dimpotrivă, dacă țelurile statelor democratice ar fi fost atinse, nu Germania ar fi putut fi distrusă, ci Cehoslovacia s'ar fi îndreptat spre o catastrofă. Sunt fericit că această catastrofă a putut fi evitată, în parte, grație comprehensiunii de care a dat dovadă cehii. Cehii se vor bucura în cadrul Reichului de drepturi naționale și culturale.

Germania național-socialistă nu se gândește să renege principiile rasiale care fac mândria noastră. Ele vor folosi nu numai germanilor, ci și poporului ceh. Noi nu cerem decât respectarea unei necesități istorice și economice. Când la 22 Februarie 1938, am anunțat în Reichstag soluționarea acestei probleme ,eram convins că ascult de o poruncă a Europei centrale. Incă în Martie 1938, eram convins că soluția va putea fi

CONCELARUL HITLER

găsită printr'o înceată evoluție a problemei minorităților în cadrul acelui stat. Numai atunci când d. Beneș a transformat problema într'o chestiune de natură militară, numai atunci când s'a abătut un val de persecuții asupra germanilor și când s'a încercat prin mobilizare să se impună Germaniei o înfrângere internațională și să se vateme prestigiul ei, am văzut limpede că o soluție nu mai poate fi găsită pe această cale.

Nu trebue să repet încăodată că în Mai 1938, Germania nu a mobilizat un singur om. Totuși, soarta d-lui Schuschnigg trebuia să arate tuturor că o soluție nu poate fi găsită decât pe baza unei atitudini echitabile față de minoritățile naționale. Eu eram gata să încerc a găsi o soluție pașnică, cu răbdare și așteptând, la nevoe, ani de zile. Dar tocmai această soluție pașnică constituia un spin în ochii agitatorilor democrați.

După părerea acestor agitatori, cari ne urăsc și cari ar dori să ne nimicească, nu mai existau pentru Germania decât două ieșiri: sau acceptarea mobilizării cehe și, prin aceasta, a unei înfrângeri rușinoase, sau conflictul cu Cehoslovacia, războiul sângeros și astfel complicații care ar fi atras în luptă o serie de popoare neinteresate direct, aruncând astfel omenirea într'o nouă catastrofă.

Colaborarea anglo-germană

In cursul întregei mele activități politice am susținut totdeauna necesitatea prieteniei și colaborării anglo-germane. Dacă doresc să văd realizată această prietenie și colaborare, n'o fac numai pentrucă dorința aceasta răspunde sentimentelor mele personale, care se inspiră din originea popoarelor noastre, ci și pentrucă înțeleg însemnătatea pe care o are pentru omenirea întreagă existența imperiului britanic. Oricare ar fi felul prin care Marea Britanie a dobândit teritoriile sale coloniale, — și știu că a făcut-o prin forță și, adesea, prin brutalitate, — e evident pentru mine că niciun alt imperiu nu s'a constituit vreodată prin alte mijloace până acum, iar istoria universală ține în seamă mai puțin metoda decât succesul. Am pentru imensa operă de colonizare a poporului anglo-saxon o admirație sinceră, dar aceasta nu înseamnă că, față de o atât de mare realizare, renunț a asigura viața propriului meu popor. O prietenie durabilă între germani și anglo-saxoni nu poate exista decât dacă se recunoaște și existența intereselor germane. Toți englezii trebue să înțeleagă că nu avem nicidecum sentimentul unei inferiorități germane față de poporul britanic. Trecutul nostru istoric este prea formidabil pentru aceasta. Dacă însă Anglia crede a putea privi Germania cu un stat vasal, atunci am oferit zadarnic prietenia noastră Angliei. Aceasta nu ne va face să disperăm, ci, în conștiința propriei noastre puteri și a puterii prietenilor noștri, vom găsi calea pentru a asigura independența noastră.

Am luat cunoștință de declarația primului ministru britanic că nu poate acorda nici o încredere asigurărilor date de Germania. In asemenea împrejurări socot logic a nu îi impune nici lui nici poporului englez o situație care nu se poate concepe decât într'o atmosferă de încredere.

In aplicarea politicii mele constante de prietenie față de Anglia, am propus limitarea voluntară a înarmărilor navale ale Germaniei. Această limitare pleca însă dela convingerea că între Anglia și Germania niciodată un război nu va fi cu putință. Și azi mai am această voință și această convingere Politica oficială și neoficială a Angliei nu lasă însă nici o îndoială că această convingere nu mai este împărtășită la Londra.

Dimpotrivă, la Londra se crede că, oricare ar fi conflictul în care Germania ar putea fi implicată într'o zi, Marea Britanie va trebui să ia atitudine împotriva Germaniei. Războiul împotriva Germaniei este privit acolo ca un lucru firesc. O regret adânc, căci singura noastră cerere față de Anglia este de a ne înapoia coloniile. Am declarat însă clar că aceasta nu va constitui niciodată un motiv de război. In afară de acest punct nu am formulat niciodată vreo revendicare care ar putea constitui o primejdie pentru imperiul britanic.

Denunțarea acordului anglo-german

Am rămas întotdeauna în cadrul revendicărilor, care sunt strâns legate de spațiul vital german și, prin aceasta, constitue proprietatea veșnică a națiunii germane. Dacă însă Anglia proclamă că ea trebue să se opună în toate cazurile Germaniei și dacă ea confirmă această părere prin politica de încercuire, baza tratatului naval se află astfel distrusă.

Am hotărît deci să comunic aceasta chiar azi guvernului britanic. Pentru noi aceasta nu constitue o problemă materială, căci sper că vom putea evita o cursă a înarmărilor cu Anglia, ci un simplu act de respect față de noi înșine. Dacă guvernul britanic o va dori, voi fi gata să negociez din nou în acest domeniu.

Noi nu voim nimic care să nu ne fi aparținut, altă dată, niciun stat nu va fi niciodată jefuit de proprietatea sa, dar acela care crede a putea ataca Germania va găsi în fața sa o forță și o rezistență în comparație cu care, cele din 1914 erau neinsemnate.

Fuehrerul a repetat apoi că în cursul întregei sale vieți politice nu a adoptat niciodată vreo atitudine care să fie incompatibilă cu evenimentele care s'au desfășurat.

CHESTIUNEA MEMEL

Și în privința germanilor din Memel am afirmat totdeauna că dacă problema lor nu va fi asigurată de Lituania, o intervenție germană va deveni necesară.

După un expozeu al deslipirii regiunii Memel dela Reich și al opresiunii populației din acea regiune, Fuehrerul a continuat astfel: Nici aci nu am cerut un kilometru pătrat mai mult decât ne-a aparținut odinioară și decât ne fusese răpit. Soluția găsită nu va putea decât să fie de folos pentru relațiile dintre Germania și Lituania, căci Germania nu mai are decât interesul de a trăi în pace și prietenie cu acest stat.

Aci aș dori să fac o declarație de principiu: însemnătatea acordurilor economice cu Germania nu stă numai în faptul că Germania este în stare, ca țară exportatoare, să satisfacă aproape toate cerințele industriale, ci și în acela că ea este o mare consumatoare pentru numeroase produse, ceeace îngădue altor state să ia parte, la rândul lor, la comerțul mondial. Este în interesul nostru nu numai de a păstra aceste piețe economice, ci și de a le desvolta. Este o caracteristică a unora dintre oamenii de stat pretinși democrați de a considera ca un succes politic faptul de a lipsi un popor, prin boicot, de debușeurile sale cu intenția de a-l înfometa. N'am nevoe să vă asigur că, după părerea mea, aceste popoare nu s'ar resemna să moară de foame, ci că, în asemenea condițiuni, ele ar prefera să lupte. In ceeace privește Germania, ea este hotărîtă a nu se lăsa despoiată de anumite piețe de o importanță vitală prin intervenții teroriste sau prin amenințări din afară, ceeace nu-i numai în interesul nostru, ci și în acela al partenerilor noștri comerciali.

Citim adesea că este de ajuns ca Germania să întrețină raporturi economice mai strânse cu o țară, pentruca această țară să fie pusă sub dependența Germaniei. Aceasta este o absurditate iudaică. Germania consideră Statele Baltice ca partenerii săi comerciali cei mai însemnați. De aceea avem un interes ca aceste state să-și păstreze o viață națională independentă și ordonată. Iată de ce mă bucur că am putut soluționa litigiul dintre noi și Lituania. Și în acest caz lumea democratică a regretat că lucrul s'a putut face fără vărsare de sânge. S'a căutat de altfel îndată noui posibilități de turburare a atmosferei europene.

Raporturile Germaniei cu Polonia

S'a recurs, atunci, din nou, la afirmarea că s'au produs măsuri militare germane, al căror obiect ar fi fost Polonia.

Despre raporturile germano-poloneze nu e decât puțin de spus. Tratatul din Versailles a urmărit, prin crearea coridorului polonez la mare, să împiedice pentru totdeauna o înțelegere între Polonia și Germania, făcând în acelaș timp Germaniei cea mai dureroasă rană. Totuși nu am încetat a crede că trebue să se țină seamă de nevoia absolută a statului polonez de a avea o ieșire la mare.

Defunctul mareșal Pildsudski a fost gata să examineze problema înlăturării oricărei cauze de înveninare a raporturilor germano-polone și a încheiat acordul pe baza căreia Germania și Polonia au hotărît să renunțe definitiv la războiu ca mijloc de soluționare a raporturilor dintre ele. Acest acord cuprindea o singură excepție în favoarea Poloniei, constatând că acordul nu afecta cu nimic pactele de asistență încheiate până atunci de Polonia. Era însă dela sine înțeles că această rezervă nu putea privi decât pactul de asistență încheiat cu Franța, iar nu toate nouile pacte care puteau fi încheiate în viitor.

Fuehrerul s'a ridicat apoi împotriva afirmației că această soluție ar fi în contrazicere cu acordurile dela Muenchen. După ce principiul etnic nu-și mai găsea de mult aplicarea, este firesc ca Germania să fi trecut la apărarea intereselor ei politice și economice milenare. Anglia nu mai are nici un drept de control sau de critică în chestiunile privitoare la Boemia și Moravia, după cum nu sunt supuse criticii sau controlului german măsurile luate de englezi de pildă în Irlanda de Nord. Nu înțeleg cum poate fi aplicată la acest caz declarația semnată la Muenchen de d. Chamberlain și de mine. Declarația aceea se aplica numai la chestiunile care interesau direct raporturile anglo-germane.

Dacă acea declarație s'ar fi referit la orice act politic viitor al Germaniei, atunci nici Anglia nu ar mai putea întreprinde nimic de pildă în Palestina, fără a consulta, în prealabil, Germania. Este evident că noi nu am cerut niciodată așa ceva, dar respingem totodată orice amestec asemănător.

Dacă însă d. Chamberlain trage concluzia că acordul dela Muenchen a devenit caduc, fiindcă a fost călcat de noi, iau act de acest mod de a vedea și trage încheerile privitoare la raporturile anglo-germane.

Chestiunea Danzigului

Intre Germania și Polonia rămânea pendinte o chestiune care, mai curând sau mai târziu, trebuia să-și găsească soluția: Danzigul este un oraș german care vrea să aparțină Germaniei. Pe de altă parte Danzigul a încheiat cu Polonia convenții care i-au fost impuse de dictatorii din Versailles. Odată cu extincțiunea progresivă a Societății Națiunilor, care, trebue s'o recunoaștem, este reprezentată actualmente printr'un înalt comisar cu un tact remarcabil, va trebui să fie soluționată și problema Danzigului. Am considerat soluționarea pașnică a cestei chestiuni ca o nouă contribuție la o destindere europeană definitivă.

După diferite schimburi de vederi asupra problemei Danzigului, care au avut loc acum câteva luni, am supus guvernului polon o propunere concretă. Vă voi expune acum acea propunere și veți judeca singuri dacă ea nu reprezintă maximum spiritului de împăciuire ce se poate închipui ca contribuție la cauza păcii europene. Am crezut că trebue să fac ca guvernul din Varșovia să înțeleagă că, după cum dorește să aibă o ieșire la mare, Germania trebue să poată dispune și ea de un acces la provincia el din răsărit. Eșirea Poloniei la mare prin coridor, și invers, o trecere germană de-a curmezișul acestui coridor, nu au nicio valoare militară. Insemnătatea acestor căi este de natură exclusiv psihologică și economică. Am supus deci guvernului polonez următoarea propunere:

1) Danzigul se înapoiază, ca stat liber, în cadrul Reichului;

2) Germania obține, deacurmezișul Coridorului, o șosea și o linie de cale ferată de care se va putea folosi liber și care vor avea acelaș caracter exteritorial pentru Germania ca și Coridorul pentru Polonia.

In schimb, Germania este dispusă:

1) Să recunoască toate drepturile economice ale Poloniei la Danzig;

2) Să asigure Poloniei la Danzig un port liber, ale cărui proporții urmează a fi determinate și spre care accesul să fie complet liber pentru Polonia:

3) Să recunoască și să accepte prin aceasta ca definitiv fixate frontierele dintre Germania și Polonia:

4) Să închee cu Polonia un pact de neagresiune de 25 ani, deci un pact care ar depăși cu mult propria mea existență;

5) A da o garanție comună a Germaniei, Poloniei și Ungariei independenței statului slovac, ceeace ar fi însemnat în practică o renunțare la orice predominare exclusivă a Germaniei în acest teritoriu.

Guvernul polonez a respins această ofertă a mea și s'a declarat gata să negocieze asupra înlocuirii înaltului comisar al Societății Națiunilor, precum și să ia în considerare ușurări pentru tranzitul prin Coridor.

Am regretat sincer această atitudine, de neînțeles pentru mine, a guvernului polonez, iar ceeace-i mai grav e că acum, ca și în Cehoslovacia, acum un an, Polonia, sub presiunea unei campanii universale de excitare și ură, crede a trebui să mobilizeze trupe, deși Germania nu a mobilizat un singur om și nici nu se gândește să întreprindă vre-o acțiune împotriva Poloniei. Posteritatea va judeca dacă a fost bine să se respingă această propunere în care Polonia nu dădea, ci primea, căci este în afară de orice îndoială că Danzigul nu va deveni niciodată polonez. Intenția de agresiune atribuită Germaniei de presa mondială a avut drept urmare o așa zisă ofertă de garanție și un angajament de asistență mutuală al guvernului polonez, care, în anumite condițiuni, ar constrânge Polonia să ia atitudine militară împotriva Germaniei. Acest angajament este în contrazicere cu acordul pe care l-a încheiat altă dată cu mareșalul Pilsudski. O lărgire ulterioară a angajamentelor este în contrazicere cu declarația din pactul de neagresiune germano-polonez. In asemenea condițiuni nici n'așa fi încheiat pactul, căci ce ar însemna pacte de neagresiune, dacă unul dintre parteneri și-ar rezerva o serie de cazuri excepționale.

Nu există decât două alternative, sau securitatea colectivă, adică insecuritatea colectivă, cu veșnica primejdie de războiu, sau acorduri clar definite, dar cari exclud din principiu orice recurs la arme între contractanți.

Denunțarea tratatului polono-german

Pentru aceste motive consider acordul încheiat între mine și mareșalul Pilsudski ca violat în mod unilateral de Polonia și ca încetând de a mai exista.

Am comunicat aceasta guvernului polonez, dar țin să repet că aceasta nu înseamnă nici decum vre-o schimbare de atitudine în privința problemelor însele. Dacă guvernul polonez dorește să ajungă la o nouă reglementare a relațiilor sale cu Germania, voi saluta aceasta cu plăcere, dar cu condiția ca o asemenea reglementare să se întemeieze pe o obligație absolut clară și care să angajeze cele două părți în aceeași măsură. Germania este dispusă să ia asemenea angajamente și să le îndeplinească.

Dacă din aceste motive o nouă agitație a cuprins Europa, în ultimele săptămâni, răspunderea incumbă turburătorilor internaționali care ațință la război și cari vor să împingă Europa spre catastrofă, sperând că civilizația europeană va fi distrusă de bolșevism.

Sfârșitul războiului din Spania

Ura acestora este cu atât mai ușor de înțeles cu cât între timp a fost trecut unul din punctele cele mai primejdioase ale crizei europene, grație eroismului unui om al poporului său și, îndrăsnesc a o spune, grație voluntarilor germani și italieni. Germania a sărbătorit victoria Spaniei naționale. S'a făcut totul pentru a pune la îndoială idealismul sprijinului dat de noi și de Italia Spaniei și — s'a folosit — prilejul în scopul de ațâțarea războinică.

Cancelarul Hitler anunță apoi apropiata intrare victorioasă a generalului Franco în Madrid și adaogă că el a desrobit Spania de bande de ucigași, care au pe conștiință executarea și asasinarea a peste 775.000 oameni. La intrarea triumfală vor lua parte și voluntarii legiunii germane. Sperăm ca în scurtă vreme după aceea să-i putem saluta în patrie.

Relațiile dintre Germania, Italia și Japonia

Fuehrerul a denunțat apoi cu severitate pe ațâțătorii internaționali la război. Ei au reușit să răspândească o isterie nervoasă al cărei scop esențial este să pregătească opinia publică pentruca aceasta să considere necesară politica engleză de încercuire. Poporul german, apărat de armata sa și în deplină încredere în conducerea sa, își poate vedea de lucru în cel mai mare calm. Tot atât de mare este încrederea conducerii și a poporului în prietenii noștri și

(Continuare în pag. 10-a)

Conferința dela Muenchen

Fuehrerul cancelar a amintit apoi hotărîrile luate atunci: soluționarea acestei chestiuni cel mai târziu la 2 Octombrie 1938 și construirea fortificațiilor la granița de apus. El a arătat că lucrările de fortificație constitue azi cel mai formidabil sistem de întărire din toate vremurile și și-a exprimat convingerea că nicio putere din lume nu va putea vreodată să străpungă acest front.

Dacă azi se ridică în lume strigătul „niciodată un nou Muenchen" aceasta constitue o confirmare că pentru agitatorii războinici soluțiunea pașnică a problemei apare cea mai funestă. Ei regretă că nu a curs sânge, nu sângele lor, firește, căci ei nu stau acolo unde se trage, ci numai acolo unde se câștigă.

Nici nu era, de altfel, indispensabil să se întrunească conferința dela München, căci, într'un fel sau altul, deslegarea problemei se apropia, iar ceeace se căuta nu era decât o formă, mai mult sau mai puțin corectă, de a-și asigura o retragere.

Fuehrerul a caracterizat apoi pe scurt rezultatele Muenchenului, subliniind în deosebi diferitele aspecte ale problemei garanțiilor. Garantarea noului stat ceho-slovac din partea Germaniei și Italiei fusese condiționată, dela început, de consimțământul tuturor vecinilor săi, deci de soluționarea problemelor rămase deschise. Următoarele probleme mai rămâneseră deschise: înapoierea regiunilor maghiare la Ungaria, înapoierea părții poloneze la Polonia, chestiunea slovacă și chestiunea Ruteniei. Cerând arbitrajul Germaniei și Italiei, cei interesați au renunțat singuri a face apel la cele patru puteri reprezentate la Muenchen. Arbitrajul dela Viena nu a mulțumit deplin niciuna din părți. Ungaria a pretins Ucraina Subcarpatică, iar Polonia o graniță comună cu Ungaria. A devenit evident, în asemenea împrejurări, că restul statului construit la Versailles era condamnat la moarte.

La menținerea stării de până atunci nu apărea interesat decât un singur stat, România, care mi-a comunicat cât ar fi de dorit să poată dobândi o cale directă spre Germania, prin Ucraina și Slovacia. Amintesc aceasta pentru a ilustra sentimentele României, care — după vizionarii americani — s'ar simți amenințată de Germania.

A sosit apoi momentul în care, în numele guvernului Reichului m'am hotărît să declar că nu ne gândim să mai luăm asupra noastră oprobiul de a ne opune dorinței unei granițe comune a polonezilor și ungurilor pentru a păstra o cale directă spre România.

Nici un litigiu teritorial cu Franța

Inapoierea regiunii Saar a înlăturat toate problemele teritoriale dintre Franța și Germania în Europa. Am socotit totuși, totdeauna, ca regretabil faptul că oamenii de stat francezi consideră această atitudine ca ceva dela sine înțeles. Lucrurile nu stau astfel. Nu am propovăduit această atitudine de teama Franței. Am adoptat această atitudine ca expresie a necesității de a se ajunge la o pace în Europa și de a nu menține prin revizuiri eterne germenii unei neîncetate nesiguranțe sau chiar ai unei tensiuni. Dacă o asemenea tensiune s'a ivit cu toate acestea, nu Germania este răspunzătoare de ea, ci toate acele elemente internaționale, care creiază în mod sistematic această tensiune spre a se folosi de ea într'un interes capitalist.

State cari vor să rămână neutre

Am dat, unui șir întreg de state, asigurări și niciunul dintre ele nu se poate plânge că s'ar fi ridicat vreo cerere a Germaniei, care ar fi fost în contrazicere cu acele asigurări. Nici unul din statele nordice nu poate afirma că am fi ridicat vreo pretențiune incompatibilă cu suveranitatea sau integritatea acelor state. Sunt fericit că o serie de state europene au manifestat, la rândul lor, voința de a păstra o neutralitate necondiționată. Aceasta se aplică pentru Olanda, Belgia, Elveția, Danemarca, etc.

Am mai amintit Franța și nu este nevoie să amintesc de Italia, de care ne leagă cea mai adâncă și strânsă prietenie sau de Ungaria și de Iugoslavia, cu care avem fericirea de a trăi, ca vecini, în raporturi bune de prietenie.

In schimb, din prima clipă a activității mele politice n'am lăsat nicio îndoială asupra faptului că există situații, care constitue o încălcare atât de ordinară și de grosolană a dreptului de

Desființarea Cehoslovaciei

Deoarece guvernul ceh a recurs din nou la vechile sale metode, iar Slovacia și-a manifestat dorința de a deveni independentă, nu mai putea fi vorba de menținerea statului. Desagregarea a venit nu pentru că a voit-o Germania, ci pentrucă nu se pot construi state viabile prin simple hotăriri ale unor conferințe. Cu câteva zile înainte de desagregare acestui stat, Germania a respins să-i dea garanția sa, așa cum propuneau Anglia și Franța.

Când Germania s'a hotărît să